מסלכות שכירות סלכם כדי שלא תאכל אבל הכא שישב לה ג ספנ לאין קפד טור שיע ח'ים ס'י שלה סעיף תאליו בעי דלמא הוי כחלתה:

ו טוב"ע שם סעיף בגופה אבל ארי שהיה רחוק ממנה

סב ב מיי שם פוכה הסימה היינו משום דמפחד הארי ב מוש"ע שם סשיף אינה אוכלת אפילו היא רעיבה הרבה

כג ל מיי שם מוש"ע כל כך: עבוד בנה מבחון מהו . שם סעיף ד: מות מהרום דובהו בוחוד ואתולו

םד פ מיי' פ'ע מסלכום הכי לא פריך חסימה מעלייתא היא כו שנייי פ שמשמש הכי לח ערין מסותה מעלי מל כך מלחכול לחיין לפד שושיע יד משום דחינה מנחת כל כך מלחכול רא ספיף יא בשבילו כתו מפחד הארי כדפרישית:

רבי יוחקן אמר חייב עקימת שפתיו הוי מעשה. תימה דבפ' ג' מהלכות הלכם ב ופיי במ"מ המג דשבועות (דף כא.) המל רבי יוחכן שם ופי' הפד מור ש"ם שם ועוש"ע ה"מ פי׳ אומר היה רבי יהודה משום ר' יוםי

הנהות הכ"ח (ה) תום' דים רים לקים דעקימת פין הוי מעשה אלא הכא וכי יום לא הכא

נליון הש"ם ובי דבדטריה קעביד מעשה ולהכי פריך נכז' בעה מינים לימה שבהל ביש מעשה משום דבדבוריה קעביד לכבי ומשה משום הדבדבוריה קעביד לכבי ומשה הבל בחברי לב יונקן מרכי סימחי. הכת ר"י לרים לקים ממימר דחשיב בירושלמי פ"ם דהרומוה

כרבי חידקם. בסנהדרין בפרק ד' מיסות (דף נו:) : וקם עבר . זה פפר האומר לסרם: משום לפני עור לא ססן מכשול. אבל בדבר שאין הגכרי ויקרה מוזהר עליו אימא לך שרי : לשמימה. ים שלח יועיל סירוסן להעלות בדמיהן אבל לחרישה לא שדמיהן יקרין משום סירוסן: דיין שקנסם עליהן מכירה. דלא טרח כולי האי אלא שיחרום בו והא לא תתקיים מחשבתו: כמתר דמי. ודיו אם מכרו לו: מחלפו אסדדי. שוורים שלהן שגנבום נכרים מכיריהם וסרסום: ישב לה קון בפיה. ואינה יכולה לאכול מן הדישה: מסו . מטה ליטלה או אין מצוה ליטלה: כרבין לה ארי. ולאימתו אינה אוכלת : קטבליא. עור שלוק והבהמה מהלכת על גביו ואינה רואה את הדישה מי קרינא ביה בדישו או לה: פשוע מהם . מתניתה: מדם . מהכך בעיי : בעל הפרה. שהשכיר פרתו לדום בה: פקיע עמיר. קשין של שבלין שנדושו והוה כפורם קטבליה ותיפשוט מינה דשרי : מעיקרא . כדי שתמלה כריסה קשים קודם שתכנם לדישה: מבחון . קודם סחיכנם לדום: מבים פביך. כהן היה" : לסבדיל בין הקדש . בתריה כתיב משמע כדי שידע להבחין בין עבודה קדושה למחוללת ואי שתי ועייל מ"מ שיכור הוא ולא ידע להבדיל: המוסם את הפרה . ולא וכן המזווג . שור וחמור לקרון ובא חבירו והנהיג פטור הראשון ואינו חייב אלא הדש דלא תדוש בחסימה (חופה קאמר רחמנא (דברים כה) וגבי כלאים נמי לא תחרוש כתיב (שם כב) ואיט לוקה אלא זה המנהינו: מסמה בקול.כשהיתה שוחה לאכול היה גוער בה : וסנסיגם בקול. בכלחים וחינו אוחז במרדע: הויה מעשה . והוה

ליה לאו שים בו מעשה ולוקין עליו:

נם א ב ג מיי פסיו בחלפי אהדדי שלא מדעתן היו מסרסין אותן ומיית היו ומננקין יססון. ומסרסין אותם ואח"ב מחזירין לבעלים ומאהבת בבלי מפלי איסורי ביאה מחליפין שמה לה יאמיט העולם שהיה שלה מדעתם או ישראל גונבו הנכרי שהוא מכירו ומסרסו כדי שיהה יפה לחרישה: מחליפין שמח לה יחמיט העונם שהיה שנח מדעתם חו ישרחנ גולם וגפני שאחן מפרו הוא ששה כדי שיהה יפה לחלץם (מושיע אריע פי ה משום שלא יאמרו אחרים לנכרי לעשות כן ויאמרו שלא מדעתט יושדעון. ולא יהנה ישראל בעבירה הוא עשה כדי שיהא יפה לחלץם (ספוף ד: עשו: ייצר לה קוץ בפיה מהו . וה"ת הא אמרינן לקמן לא תדוש לפיכך יקנסוהו שלא יחרוש בו אלמא באיסור דלאו נמי אסורק ס דה הוה מיי פיצ בחסימה וי"ל דה"מ כשחמה בתוך תחרה שור פיצ בחסימה וי"ל דה"מ כשחמה בתוך

רבין ארי מבחון . אמ"ל ישב לה קון אסור לפי שחסימה

לא הוי הסימה ואת"ל דארי נמי הוי

אבל בעמד בנה בחוץ אינה נחסמת

אית ספרים דגרםי העמיד ואפילו

הגלילי כל לאו שאין בי מעשה אין

לוקין עליו חוץ מנשבע ומיחר ומקלל

חבירו בשם והלא רבי יוחנן גופיה

קאמר הכא דעקימת שפתיו הוי מעשה

ה"כ נשבע ומימר ומקלל חבירו בשם

אמאי מחשיב אותן לאו שאין בו

מעשה וי"ל דלא קאמר רבי יוחגן

משום דבדיבוריה קעביד מעשה שהולכת ודשה בלא אכילה כדאמריגן

ברים תמורה (דף ג:) אההיא דחון

מנשבע ומימר ומקלל הבירו אמר

ליה רבי יוחק לתנא לא תיתני מימר

מעשה כדמוקי לה התם באכלתי ולא

אכלתי וא"ת דבסוף פרק ד' מיתות

(סנהדרין דף סה. ושם:ד"ה הואיל) קאמר

ר' יוחנן דעקימת שפתיו דמנדף לא

הוי מעשה משום דישנו כלב ופריך והתניא ילאו עדים זוממים שאין בהן

מעשה ומשני אלא שאני מגדף הואיל

ויסט בקול ופריך וקול לר' יוחנן לאו

מששה הוא והא חסמה בקול לרבי

דגנבין ארמאי ומגנחין יתחון מהו "שלח להו הערכה אתעביד בהו אעריפו עלייהו ויזדבנון אמר רב פפא בני מערבא סברי לה *כר חידקא דאמר בני נח מצווין על הסירום וקא עברי משום °ולפני עור לא תתן מכשול סבר רבא למימר ימכרו לשחיטה א"ל אביי דיין שקנסת עליהם מכירה יפשימא בנו גדול כי אחר דמי בנו קמן מאי רב אחי יאסר ורב אשי שרי מרימר ומר זומרא ואמרי לה הנהו תרי חסידי מחלפי אהדרי בעי רמי בר חמא הושיב לה קוץ בפיה מהו הושיב לה חסימה מעלייתא היא אלא "ישב לה קוץ בפיה מהו הרביץ לה ארי מבחוץ מהו הרביץ לה חסימה מעלייתא היא אלא רבץ לה ארי מבחוץ מהו 'העמיד בנה מבחוץ מהו 'היתה צמאה למים מהו "פרס לה קמבליא על גבי דישה מהן פשום מהא חדא דתניא "רשאי בעל פרה להרעיב פרתו כדי שתאכל מן הדישה הרבה ורשאי בעל הבית להתיר פקיע עמיר לפני הבהמה כדי שלא תאכל מן הרישה הרבה שאני התם דקא אכלה איבעית אימא רשאי בעה"ב להתיר פקיעעמיר לפני בהמה מעיקרא כדי שלא תאכל הרבה מן הדישה °בעא מיניה רבי יונתן מרבי סימאי הסמה מבחוץ מהו שור בדישו אמר רחמנא והא לאו ברישו הוא או דלמא לא תדוש בחסימה אמר רחמנא א"ל מבית אביך אתה למד °יין ושכר אל תשת אתה בי י ובניך אתך בבואכם בבואכם הוא דאסור הא בישתא ומיעל שרי "ולהבדיל בין הקדש ובין 30 העצירה על הדישה וחבירו דש בה: החול אמר דחמנא אלא מה התם בשעת ביאה לא תהא שכרות הכא נמי יבשעת רישה לא תהא חסימה תנו רכנן **החוסם את הפרה יוהמזווג בכלאים פשור ואינו לוקה אלא דש ומנהיג בלבד "איתמר חסמה בקול והנהינה בקול ר' יוהנן אמר 'הייב ריש לקיש אמר פמור רבי יוחנן אמר חייב עקימת פיו הויא מעשה ריש לקיש אמר פמור קלא לא הוי מעשה איתיביה רבי יותנן לריש לקיש

יוחנן חייב ומשני שאני עדים זוממים מחסמה בקול אמגדף דלא עביד מעשה בדיבוריה וי"ל דלאו אמגדף פריך אלא אעדים זוממין פריך דבההוא שטיא דמשני שאני מגדף דישנן בראייה והשתא היכי פריך סואיל וישט בקול שני נמי אעדים זוממין ועלייהו פריך וקול לר' יוחנן לאו מעשה הוא דבדיבורייהו מתעביד מעשה שמתחייב הגדון ומשני שאני טדים זוממין הואיל וישכן בראייה אבל מגדף הוי טעמא דלא חשיב מטשה הואיל וישט בקול דלא טביד בדיבוריה מטשה ואין לריך פו לטעמא שכן ישט בלב והייט טעמא נמי דמסית ומדיה ומקלל אביו דממעט להו בת"כ מוששה דהתם אינו לא בלב ולא בראייה אלא על כרחך משום דישנן בקול ואע"ג דבפ"ק דכריתות (דף ד.) לא קאמר טעם דמגדף דישנו בקול אלא קאמר מגדף ישנו בלב ועדים זוממין ישנן בראייה אסוניא דסנהדרין סמיך ובקונערם גרים שאני עדים זוממין הואיל וישנן בקול ולא גרים שאני מגדף משום דאי הדר ביה מטעמא קמא דהואיל וישנן בלב אם כן לפי המסקנא דסתר טעמא דהואיל וישנן בקול הוה ליה למיהדר לטעמא קמא ולמימר שאני מגדף הואיל וישנו בלב ואין נראה דלמסקנא נמי לא סתר שעמא דהואיל וישנו בקול לענין מגדף ומסית ומדיה כדפרשינן דבדיבורייהו לא מתעביד מעשה : ריש לקים אמר פשור עקימת שפתיו לא הוי מעשה. ואם תאמר והא ברים אנו הלוקין (משת דף ינ:) אמריטן הא דבעיטן לאו שיש בו מעשה משום דכולהו לאוי נמרינן מלאו דחסימה משום דסמיך ליה ארבעים יכנו לא יוסיף וחסימה יש בה מעשה והשחא לריש לקיש דחסמה בקול לית בה מעשה נימה דלקי ונילף בכולהו דלקי הלאו שאין בו מעשה ואמחי פער הכה בהסימה גופה כי אין בה מעשה ויש

לומר דסבר ריש לקיש דעיקר קרא לא איירי אלא בסתם חסומה דאית בה מעשה אי נמי נפקא(א) לריש לקיש כאידך שטיא דמכות (שם) דדריש מלעשות דאין לוקין אלא בלאו שיש בו מעשה ואם תאמר דבאלו הן הלוקין (שם מו:) פליע רבי יוחגן וריש לקיש בשבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולה אכלה דר' יוחקן פטר ליה משום לאו שאין בו מעשה ור"ל פטר ליה משום התראת ספק אבל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וליכא למימר דאליבא דר' יהודה קאמר וליה לא סבירא ליה כדמשמע בתר הכי דפליני אמילתא דר' יהודה דאמר גבי לא תותירו ממט עד בקר בא הכסוב ליחן עשה אחר לא תעשה לומר שאין לוקין עליו דדייק ר' יוחנן טעמא דבא הכסוב הא לא בא הכסוב לוקין עליו דהתראת ספק שמה התראה וריש לקיש דייק שעמא דבא הכהוב הא לא בא הכהוב לוקין אלמא לאו שאין בו מעשה טקין עליו ואי אליבא דרבי